

Motion till riksdagen 2025/26:3885

av **Annika Hirvonen m.fl. (MP)**

med anledning av prop. 2025/26:87 Nya regler för arbetskraftsinvandring

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 kap. 2 § första stycket 1.
2. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 kap. 9 § första stycket 1.
3. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 kap. 9 § första stycket 2.
4. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 b kap. 1 § första stycket 2 och 3.
5. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 b kap. 2 § första stycket 1 och 2.
6. Riksdagen avslår regeringens förslag om ändring i utlänningslagen (2005:716) i de delar det avser 6 c kap. 2 § första stycket 1.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kravet på heltäckande sjukförsäkring vid anställningar ska vara ett arbetsgivaransvar och att arbetsgivaren ska stå för kostnaden, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lönekrav på arbetstillstånd ska utgå från nivåerna i kollektivavtal och branschpraxis och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att försörjningskrav för utlänningar som omfattas av internationella avtal ska utformas proportionerligt, tydligt och rättssäkert och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör säkerställa att en längre tillståndstid för EU-blåkort inte försvårar vägen till permanent uppehållstillstånd och att regelverket tillämpas tydligt och rättssäkert, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Motivering

I en tid av klimatomställning, demografiska förändringar och växande kompetensbrist behöver svenska arbetsgivare kunna rekrytera internationellt – i både högkvalificerade yrken och yrken som har lägre kvalifikationskrav. Arbetskraftsinvandring bidrar till innovation och konkurrenskraft, men är också avgörande för att välfärden ska fungera och för att hela landet ska kunna utvecklas. Det gäller särskilt i norra Sverige. När människor kommer hit för att arbeta bygger de dessutom sina liv här: de betalar skatt, lär sig språket och blir en del av våra arbetsplatser och lokalsamhällen.

Miljöpartiet vill att arbetskraftsinvandringen ska vara ordnad och rättssäker och ta sin utgångspunkt i den svenska arbetsmarknadsmodellen. Det innebär kollektivavtalsenliga villkor och tydliga krav på seriösa arbetsgivare. Det betyder också att systemet måste vara utformat så att människor vågar använda sina rättigheter och att de som utnyttjas av oseriösa arbetsgivare vågar slå larm. I dag finns stora problem med arbetslivs-kriminalitet, utnyttjande och lönedumpning. Det måste bekämpas med skarpa verktyg. Vår utgångspunkt är därför tydlig: politiken ska slå mot fusk och de oseriösa aktörerna, inte mot seriösa arbetsgivare eller mot arbetstagare som gjort rätt för sig men hamnar i kläm när arbetsgivare bryter mot regler eller när systemet skapar ett osunt beroende av en enskild arbetsgivare.

Ett regelverk där uppehållstillståndet är alltför knutet till arbetsgivaren riskerar att skapa tystnad och rädsla. Den som riskerar att förlora rätten att stanna vågar i mindre utsträckning anmäla missförhållanden, kräva ut lön eller byta jobb – vilket gynnar de oseriösa och försvårar både kontroll och lagföring. Därför vill Miljöpartiet utveckla dagens system med starkare arbetstagarrättigheter, reell möjlighet att byta arbetsgivare, rimlig omställningstid och möjlighet att driva sina rättigheter utan att hotas av utvisning.

Regeringens proposition innehåller delar som i vissa delar stärker verktygen mot missbruk, men med regeringens föreslagna försörjningskrav rubbas hela systemet och det är inget vi ställer oss bakom. I den svenska modellen är det parterna som i förhandlingar ska avgöra lönenivåerna, inte politiker i Rosenbad som ska besluta vilka yrken som får ha en lägre lön än 90 procent av medianlönen.

Nej till lönekrav på 90 procent av medianlönen

Sverige har sedan 2008 ett efterfrågestyrt regelverk för arbetskraftsinvandring. Det bygger på en enkel princip: när kompetens saknas ska arbetsgivare kunna rekrytera, på sjysta villkor. Lön, försäkringar och övriga anställningsvillkor ska minst motsvara nivåerna i kollektivavtal eller vad som är praxis i yrket och arbetet ska ge möjlighet att försörja sig. Miljöpartiet vill fortsätta att utveckla systemet genom starkare rättigheter för arbetstagare och bättre tillsyn, inte genom nya godtyckliga trösklar som slår brett mot seriösa arbetsgivare och arbetstagare.

Regeringens förslag om ett generellt lönekrav på 90 procent av medianlönen är just en sådan godtycklig tröskel. Den bortser från hur lönebildningen faktiskt fungerar i många branscher, där ingångslöner och löneutveckling regleras i kollektivavtal och ser olika ut beroende på befattning, erfarenhet och kompetens. Den tar inte heller hänsyn till regionala skillnader eller legitima upplägg som deltid eller flera anställningar. Konsekvensen blir att förslaget riskerar att slå hårt mot verksamheter som redan i dag har stora rekryteringsbehov, inte minst välfärdens yrken, och därmed särskilt drabba gles- och landsbygd där kompetensbristen ofta är som mest akut.

Miljöpartiet anser att krav för arbetskraftsinvandring ska utgå från den svenska modellen. Lön och villkor ska bedömas utifrån vad som gäller i kollektivavtal eller praxis för den aktuella befattningen och med hänsyn till den enskildes erfarenhet och kompetens. På så sätt kan vi värna ordning och sjysta villkor utan att riskera att försvåra kompetensförsörjningen och samtidigt öka sårbarheten för den enskilde. Minimikravet på lön ska utgå från vad som krävs för att faktiskt försörja sig, inte en politiskt satt gräns som utesluter stora yrkesgrupper och bristyrken.

Regeringen motiverar lönekravet med behovet av att motverka exploatering. Miljöpartiet delar problembeskrivningen – men inte lösningen. Alltför höga krav riskerar att göra arbetstagare mer beroende av sin arbetsgivare och mindre benägna att anmäla missförhållanden eller byta jobb. Ska vi stoppa utnyttjandet måste vi i stället rikta åtgärderna dit de hör hemma – mot oseriösa arbetsgivare och kriminella upplägg. Vi kan konstatera att flera reformer redan genomförts för att komma åt missbruk, såsom efterkontroller och en längre omställningstid. Trots det kvarstår allvarliga problem med arbetslivskriminalitet. Delegationen mot arbetslivskriminalitet har bedömt att berörda myndigheter behöver tydligare uppdrag att prioritera arbetet genom skärpt tillsyn och samverkan, och att skyddet mot exploatering bör stärkas. Miljöpartiet delar den bedömningen. Det krävs skärpt tillsyn, effektivare myndighetssamverkan och ett starkare skydd för den som drabbas, så att arbetstagare inte straffas för arbetsgivarens fel. Vi vill också skärpa sanktionerna mot arbetsgivare som fuskar och stärka arbetstagares möjlighet att byta arbetsgivare och yrke, och – när villkoren sammantaget uppfylls – att ha flera arbetsgivare.

Nej till undantag från lönekravet

Miljöpartiet ställer sig inte bakom förslaget att regeringen i förordning ska kunna meddela undantag från det föreslagna lönekravet. Vårt ställningstagande hänger nära samman med att vi säger nej till själva konstruktionen med ett generellt lönegolv på 90 procent av medianlönen. När ett så godtyckligt krav införs uppstår omedelbart behov av undantag och särregler för att hantera uppenbara orimligheter i praktiken. Det visar att modellen är fel utformad från början – och att regeringen försöker mildra ett problem man själv skapar.

Det blir särskilt tydligt mot bakgrund av att regeringen själv har gett Migrationsverket, med stöd av Arbetsförmedlingen, i uppdrag att ta fram underlag om vilka yrken som kan behöva undantas från ett höjt lönekrav. När politiken först inför ett orimligt högt lönekrav och sedan försöker lösa konsekvenserna med undantagslistor på förordningsnivå riskerar systemet att bli mindre transparent, mer svåröverskådligt och godtyckligt.

Att flytta avgörande villkor från lag till förordning minskar riksdagens kontroll och försämrar förutsebarheten för såväl arbetstagare som seriösa arbetsgivare. Det ökar också risken för ryckighet när regler kan ändras snabbare och med lägre tröskel, samtidigt som ett system med undantag kan öppna för kringgåenden, exempelvis genom felaktig yrkesklassificering eller upplägg som pressar människor in i mer osäkra anställningar. Detta varnar även flera remissinstanser för.

I den svenska modellen är det parterna som i förhandlingar ska avgöra lönenivåerna, inte politiker i Rosenbad som ska besluta vilka yrken som får ha en lägre lön än 90 procent av medianlönen.

Personer med funktionsnedsättning missgynnas av lönekravens konstruktion

Den arbetsgivare som anställer en person med funktionsnedsättning har möjlighet att söka lönebidrag från Arbetsförmedlingen. Det här beloppet räknas inte in i försörjningskravet. Det har missgynnat personer med funktionsnedsättning som har nedsatt arbetsförmåga. Vår uppfattning är att lönebidraget ska räknas in när inkomsten jämförs med lönekravet.

Nej till att vissa yrkesgrupper ska kunna uteslutas från möjligheten att beviljas arbetstillstånd

Arbetskraftsinvandringen bör i grunden vara efterfrågestyrd och utgå från arbetsgivarnas rekryteringsbehov, inom ramarna för den svenska modellen och kollektivavtalsenliga villkor. När politiken börjar peka ut vilka yrken som ”får” eller ”inte får” rekryteras riskerar systemet att bli godtyckligt och svårt att förutse för både arbetsgivare och arbetstagare – särskilt på en arbetsmarknad där behoven snabbt förändras mellan branscher och ser olika ut mellan olika regioner. Konsekvensen av denna politik kan bli både att företag hindras att växa eller till och med behöver minska sin omsättning och kompetensbrist i vård och omsorg med allvarliga konsekvenser för t.ex. omsorgstagare i äldreomsorgen. I stället för generella uteslutningar bör fokus ligga på att stoppa oseriösa aktörer genom stärkt kontroll, efterlevnad och sanktioner, så att seriösa arbetsgivare kan rekrytera utifrån sina behov.

Särskilt märkligt är det att regeringen öppnar för att utesluta personliga assistenter från möjligheten att beviljas arbetstillstånd, trots att myndigheternas underlag pekar på att just personlig assistans är ett yrke som kan behöva undantas från lönekravet eftersom behovet av arbetskraft inte kan tillgodoses inom Sverige, yrket utgör en viktig samhällsfunktion och kollektivavtalsenliga lönenivåer understiger det föreslagna lönegolvet. I propositionen framgår att konsekvenserna för personer med funktionsnedsättning har uppmärksamats, men regeringen väljer att blunda för det faktumet. Miljöpartiet menar att detta tydligt illustrerar kärnproblemet: regeringen bortser från nyanserade myndighetsbedömningar och ersätter dem med en svepande politik som riskerar att slå direkt mot välfärden – och särskilt mot gles- och landsbygd där rekryteringsläget redan är pressat och där personlig assistans ofta är helt avgörande för att vardagen ska fungera för både brukare och anhöriga.

Nej till höjt försörjningskrav för ICT-tillstånd och tillstånd för säsongarbete

Miljöpartiet säger nej till ett höjt försörjningskrav för ICT-tillstånd och tillstånd för säsongarbete enligt samma logik som angetts tidigare. Ordning och reda på arbetsmarknaden skapas inte genom politiskt satta lönenivåer som riskerar att slå fel och skapa fler kryphål. Vi noterar att TCO avstyrker både huvudförslaget och det alternativa förslag som utredningen presenterar och varnar för att ett ökat fokus på kollektivavtalens lägstanivåer kan pressa arbetskraftsinvandrades löner nedåt och försvåra lönebildningen. Även Svenskt Näringsliv pekar principiellt på att politiken inte ska sätta löner. När kraven skärps i ett spår ökar dessutom risken att andra tillståndstyper

används som ersättningskanaler, vilket kan urholka syftet och öka sårbarheten för arbetstagare.

Heltäckande sjukförsäkring ska betalas av arbetsgivaren

Att människor som kommer till Sverige för att arbeta ska ha tillgång till vård och ett grundläggande försäkringsskydd är självklart. Samtidigt får ett krav på heltäckande sjukförsäkring inte bli en ordning som vältrar över kostnader och risk på den enskilda arbetstagaren eller skapar nya fallgropar som kan leda till avslag på grund av sådant som arbetstagaren i praktiken inte råder över. Miljöpartiet menar att det borde vara arbetsgivaren som står för kostnaden för en heltäckande sjukförsäkring. Bestämmelsen bör utformas så att arbetsgivaren är skyldig att säkerställa att arbetstagaren har eller har ansökt om en heltäckande sjukförsäkring som gäller i Sverige, och att detta inte kan användas för att lägga ytterligare bördor på arbetstagaren.

Slå mot de kriminella arbetsgivarna – skydda arbetstagaren som gör rätt

Miljöpartiet ställer sig bakom förslaget att arbetstillstånd ska kunna vägras när arbetsgivaren, eller den som företräder arbetsgivaren, är skäligen misstänkt för eller dömd för vissa brott eller när arbetsgivaren har påförts vissa sanktioner. Det är rimligt att samhället sätter stopp för aktörer som missbrukar systemet och utnyttjar arbetskraftsinvandrare.

Samtidigt måste bestämmelsen utformas så att det är arbetsgivaren, inte arbetstagaren, som bär konsekvenserna av misskötsamhet. Det finns en uppenbar risk att personer som redan befinner sig i Sverige med arbetstillstånd drabbas hårt om det först i efterhand framkommer att arbetsgivaren begått brott eller påförts sanktioner. Om följderna i praktiken blir att arbetstagaren förlorar sin rätt att arbeta och vistas i Sverige, trots att det är arbetsgivaren som gjort fel, riskerar regelverket att leda till att arbetstagare inte vågar larma om missförhållanden. Det skulle i sin tur riskera att leda till att missförhållanden och exploatering kan fortsätta i det fördolda.

Miljöpartiet anser därför att bestämmelsen bör kompletteras med ett tydligt arbetstagarperspektiv. Arbetstagare som redan är i Sverige måste ges en reell möjlighet att lämna en oseriös arbetsgivare och söka nytt arbete när det framkommer att arbetsgivaren misstänks, åtalas eller döms för brott eller påförs sanktioner. Det kräver en tydlig omställningsmöjlighet och möjlighet att byta arbetsgivare utan att riskera utvisning på grund av omständigheter som ligger utanför den egna kontrollen.

Arbetstagare som inte får de villkor som de utlovats eller som tvingas betala ockerhyror bör därutöver få rätt till skadestånd och kränkingsersättning. Arbetstagare bör dessutom ha faktiska möjligheter att driva dessa frågor mot arbetsgivaren genom att få möjlighet att stanna i Sverige för att frågan om skadestånd m.m. ska kunna prövas i en rättslig tvisteprocess.

Skärpta sanktioner mot oseriösa arbetsgivare – och skydd för dem som utnyttjas

Miljöpartiet välkomnar att sanktionerna mot arbetsgivare som medvetet eller grovt oaktsamt bryter mot regelverket skärps genom en höjd särskild avgift för den som har en utlänning anställd som saknar rätt att vistas eller arbeta i Sverige. Att flera remissinstanser, däribland Kommunal, LO och TCO, ställer sig bakom förslaget understryker behovet av att samhället agerar kraftfullt mot arbetslivskriminalitet och exploatering.

Samtidigt delar Miljöpartiet TCO:s viktiga påpekande att arbetet mot utnyttjande inte får stanna vid kriminaliseringar och höjda avgifter. För att åtgärderna ska få verklig effekt måste de kombineras med ett tydligt offerperspektiv: människor som utnyttjas ska kunna anmäla missförhållanden utan att omedelbart hamna i en situation där möjligheten att stanna i Sverige hotas. Offer för utnyttjande och exploatering måste också omhändertas och erbjudas konkret hjälp och stöd, så att regelverket både avskräcker oseriösa arbetsgivare och stärker skyddet för dem som drabbas.

Ordning och trygghet i internationella utbyten och avtal

Människor ska inte hamna i ekonomisk utsatthet under sin vistelse i Sverige. Samtidigt måste ett försörjningskrav för utlänningar som deltar i internationella utbyten eller har anställningar som regleras av internationella avtal utformas så att det blir förutsebart och rättssäkert för de ofta små grupper som berörs, inte minst unga i utbytesprogram, praktik eller feriearbete.

Miljöpartiet delar Kommunals bedömning att de föreslagna regeländringarna kan underlätta att redan ingångna avtal om praktik och feriearbete kan fullföljas, vilket är positivt för den lilla grupp individer som omfattas. Just därför är det viktigt att regeringen säkerställer att kravet blir proportionerligt, tydligt och anpassat till respektive avtalsupplägg, så att väl fungerande utbyten och praktikspår inte slås ut och deltagare inte pressas in i osäkra lösningar på grund av otydliga eller oproportionerliga regler.

Nya brott för exploatering av utländsk arbetskraft och handel med arbetstillstånd måste kompletteras

Miljöpartiet välkomnar att regeringen inför nya brott för att komma åt grov arbetslivskriminalitet, både genom brottet exploatering av utländsk arbetskraft och genom en ny straffbestämmelse mot handel med arbetstillstånd. Det ska inte vara möjligt att tjäna pengar på att utnyttja människor, och det är viktigt att samhället tydligt markerar att arbete under uppenbart orimliga villkor är oacceptabelt.

Samtidigt noterar Miljöpartiet de allvarliga invändningar som flera tunga remissinstanser har framfört. Sveriges advokatsamfund avstyrker och pekar på risken för konflikt med rätten att inte behöva lämna belastande uppgifter om sig själv. Jämställdhetsmyndigheten varnar för att utredningssvårigheter kan leda till att brott i praktiken rubriceras som exploatering av utländsk arbetskraft i stället för människohandel eller människoexploatering, vilket kan innebära att brottsoffer inte får sina rättigheter tillgodosedda. Svea hovrätt ifrågasätter hur effektiv kriminaliseringen blir

och konstaterar att brotten riskerar att bli både svårupptäckta och svårutredda, inte minst eftersom arbetstagare och arbetsgivare i vissa fall kan ha ett gemensamt intresse av att dölja kriminella upplägg. Åklagarmyndigheten pekar i samma riktning och framhåller att man även med en ny straffbestämmelse i de flesta fall behöver förhöra arbetstagaren, vilket gör att problematiken kvarstår om arbetstagaren inte vågar eller vill medverka. LO och Svenska Transportarbetareförbundet är positiva men varnar för att reformen riskerar att bli ett slag i luften om inte kontrollerna samtidigt stärks.

Miljöpartiet delar den oro som dessa remissinstanser lyfter. Vi vill därför understryka att kriminalisering måste kombineras med ett tydligt brottsofferperspektiv. Den som utsätts för exploatering måste ha verklig trygghet att lämna en oseriös arbetsgivare och stå upp för sina rättigheter. Möjligheterna att byta arbetsgivare behöver stärkas och omställningstiden vara tillräcklig när en anställning upphör eller när ett återkallelseärende aktualiseras. Miljöpartiet har föreslagit att omställningsperioden ska förlängas till sex månader för att minska arbetstagarens beroende av arbetsgivaren. Det måste också säkerställas att den som utsatts kan stanna i Sverige för att medverka i utredning och process och kunna driva sina civilrättsliga krav. Utan sådana kompletteringar riskerar lagstiftningen att bli kontraproduktiv: om ett vittnesmål kan leda till att arbetstagaren förlorar sin möjlighet att stanna och arbeta i Sverige, kommer tystnaden att gynna de kriminella och rättsväsendets verktyg att bli betydligt svagare.

Förenkla EU-blåkort – men säkra vägen till långsiktig trygghet

Miljöpartiet välkomnar förslaget att förlänga tillståndstiden för EU-blåkort från högst två till högst fyra år. Det kan, som bl.a. TCO lyfter, minska onödig administration för både arbetstagare och arbetsgivare och bidra till att göra Sverige mer attraktivt för vissa högkvalificerade – något som är särskilt viktigt i ett system som präglas av långa handläggningstider.

Samtidigt noterar vi invändningar om att få blåkort beviljas i dag och delar Advokatsamfundets oro för att en längre tillståndstid i nuvarande utformning kan få oavsiktliga konsekvenser, exempelvis att vägen till permanent uppehållstillstånd skjuts fram. En reform som syftar till att underlätta etablering i Sverige får inte i praktiken göra vägen till långsiktig trygghet längre eller mer oförutsägbär. Regeringen bör därför säkerställa att regelverket utformas och tillämpas så att längre tillståndstid inte missgynnar individen i frågan om permanent uppehållstillstånd, samt att informationen till sökande blir tydlig och rättssäker.

Förläng tillstånd för säsongsarbete utan att öppna upp för missbruk och utnyttjande

Miljöpartiet ställer sig bakom förslaget att förlänga den sammanlagda tillståndstiden för säsongsarbete. Det kan minska administrationen och ge bättre planeringsförutsättningar för seriösa arbetsgivare i branscher där behovet återkommer, något som flera remissinstanser också lyfter.

Samtidigt delar vi den oro som bl.a. Hotell- och restaurangfacket, LO, Kommunal och TCO lyfter, att en längre tillståndstid kan missbrukas om den införs utan tydliga avgränsningar och stärkta skydd. Säsongsbegreppet får inte tänjas så att anställningstryggheten urholkas eller att säsongstillstånd blir en ersättningskanal för yrken som inte

når upp till lönekravet för arbetstillstånd – ett problem som i grunden riskerar att uppstå till följd av regeringens lönegolv. Om förlängningen genomförs måste den därför kombineras med tydligare kontroll- och skyddsregler som gör det svårt att utnyttja människor och som säkerställer att säsongarbete inte blir en låglönekorridor. Det bör därför ställas höga krav på kollektivavtalsenliga villkor och lön, ordnade boendeförhållanden och fungerande efterkontroller. Arbetstagare måste också ha reella möjligheter att slå larm om missförhållanden utan att riskera sin rätt att vistas och arbeta i Sverige, och tillsynen behöver stärkas så att upptäcktsrisken upplevs som hög för oseriösa aktörer. Med sådana kompletteringar kan förslaget bidra till mer ordning och mindre onödig administration, utan att pressa ned villkor eller öka sårbarheten för dem som redan befinner sig i en utsatt position på arbetsmarknaden.

Förenkla för högkvalificerad arbetskraft och återinför spårbytet

Att personer som har uppehållstillstånd för att söka arbete efter slutförda studier eller forskning ska kunna byta till tillstånd för forskning eller studier på forskarnivå utan att lämna landet är en rimlig förenkling som minskar onödig ryckighet och stärker Sveriges attraktivitet som kunskaps- och forskningsnation.

Samtidigt vill Miljöpartiet vara tydligt med att möjligheten att söka arbetstillstånd inifrån Sverige rimligen bör vara lika för alla som arbetar, betalar skatt och bidrar till det svenska samhället. Därför vill Miljöpartiet återinföra möjligheten till spårbyte, dvs. att personer som etablerat sig och jobbar kan stanna och fortsätta att bidra till samhället. Den möjligheten avskaffades genom lagändringar som trädde i kraft den 1 april 2025 och vi har sett ett stort antal berättelser om konsekvenserna för såväl enskilda familjer som arbetsplatser och samhällen. Att tvinga människor som bott i Sverige i många år att slita upp sina liv och söka arbetstillstånd utifrån är inte bara inhumant – det är dåligt för Sverige och för vår kompetensförsörjning. Det gäller inte minst i välfärden och i delar av landet där kompetensbristen är akut.

Riksrevisionens granskning av spårbyte visar att systemet med spårbyte fungerade effektivt, men att det fanns brister i Migrationsverkets rutiner och kontrollverksamhet som gjorde att spårbyte utnyttjas för att kringgå regelverket. Vi står fast vid uppfattningen att systemet bör förbättras, inte avskaffas.

Annika Hirvonen (MP)

Mats Berghund (MP)

Jan Riise (MP)

Ulrika Westerlund (MP)

Camilla Hansén (MP)

Nils Seye Larsen (MP)